రసపుత్రులు

ఎన్ని వందల యేళ్ళ వయసు వుంటుందో ఆ చెట్లకి - చీకట్లతో మూలుగుతున్నాయి. వాటిని పెనవేసుకుని పాములవంటి తీగెలు, కొత్తవానలకి దట్టమైన చిక్కని ఆకుపచ్చ గడ్డి, మధ్య మధ్య నిలువెత్తున ఎర్రటి పుట్టలు, వాటిమీద దట్టమైన అడవి మొక్కలు. పైన చెట్ల గుబుర్లలోంచి చాలా ఎత్తునించి పిట్టల సాయంత్రపు కోలాహలం- ఎన్నడూ ఎరగని పరిమళాలు. అక్కడక్కడ కొంచెం కొంచెం దూరంలో శిధిలమైన రాతిగోడలూ, గోపురాలూ, నల్లని కోటలూ కూడా. గోడల్లోంచి, కప్పుల్లోంచీ చెట్లూ గడ్డి మొలిచి, ఆడవిని ధ్వంసం చేసి మానవుడు కట్టుకున్న నివాసాల్ని మళ్ళీ అడివిని కబళించి ఆక్రమించుకుంటోంది.

వెలుతురు తగ్గగానే గడ్డిమీద కొంచెంగా కోమలంగా చెదురుతూ పడ్డ వెన్నెల తళుకు చెప్పింది ఎక్కడో చంద్రోదయమయిందని. భయపడి వెనక్కి తిరిగాను. నా కలలలో, నా సౌందర్య తత్పరతలో తోవ తప్పాను. సరిగ్గా నా మొహం వీపువేపు తిప్పి నడవడం సాగించాను. కాని నమ్మకం లేదు నాకు, ఆ రాత్రికి వూరు చేరతానని.

రెండు గంటలసేపన్నా నడిచి వుంటాను. వెన్నెల వెలుతురు చీకట్లతో నన్ను భయ పెట్టడానికే ఉపకరించింది. అప్పుడప్పుడు నిద్రకి సద్దుకునే పిట్టల కలకలం నా గుండెను దబదబ లాడించింది. ఎటు తిరిగినా పుట్టలే. నా కాళ్ళకింద విరిగి పెళ్ళుమనే ప్రతి కొమ్మకీ బెదిరి ఆగాను. అడవుల్లో రాత్రులు తిరిగారనీ, ఉండిపోయినారనీ, చాలాకాలం కులాసాగా గడిపారనీ, పర్ణశాలలు నిర్మించుకున్నారనీ, కథలు రాసిన మనుషులు నా జీవితంలో ఎన్నడన్నా నా కటంపడితేనా?

ఆ రాత్రికి ఇంతే! ధైర్యం చేసి ఎక్కడ కూచోగలను? పడుకోగలను? ఒక్కొక్క శిథిల మందిరమే దెయ్యంలాగు నాకంటికి దగ్గిరిగా వొస్తోంది. తిరిగిన చుట్టూనే మళ్ళీ తిరుగుతున్నాను గావును ఆ రాత్రి. కూచోవాలి కొంచెం. మళ్ళీ ఇంకో పాత కోట. నల్లని గోడలమీద పడుతోంది పండు వెన్నెల. అంత భయంలోకూడా ఆ అందం నన్నాపింది. నాకు అడ్డంగా మెట్లు. పగిలిపోయిన దిక్కుమాలిన మెట్లు మూడు. వాటిల్లో బొక్కలు లేకుండా చూసుకునికూచున్నాను. అట్లా చెట్ల చివర్లమెరిసే వెన్నెల్ని చూస్తో నిద్రపోయినానేమో తెలీదు.

తెలివి వొచ్చేప్పటికి చెట్లమీదినించి పాకి నిండు చంద్రుడు కనబడుతున్నాడు. కోట నీడలు గోడల కిందికి జరిగాయి. దాహం. మెట్లెక్కితే పూర్వం ఏ గదిలోనో అది, కొంచెం గచ్చు ఇంకా మిగిలి వుంది. దాని మీద నుంచుని నాలుగు దిక్కులు చూశాను.

ఇందాకటి కోట గోడపైన ఉన్న పడిపోయిన మేడలో కిటికీలోంచి దీపం. ఆశ వొచ్చింది. కాని ఈకోటలో దీపమేమిటి? దొంగలేమో ! లేక నరబలులిచ్చే కాళీ ఉపాసకులా ?

కాని ఏం చెయ్యను? మెల్లిగా అటు నడిచాను. కోట చుట్టూను పాములకి భయపడుతో, దోవ తడుముకుంటో. మెట్లు పూర్వం కోట లోపలి మెట్లులాగు వున్నాయి. కోట పడిపోయి ఇప్పుడు బైలుపడ్డాయి. ఆ మెట్లు మీదనించి డాబామీదికి చేరుకున్నాను. అక్కడి గది తలుపు మూసి వుంది. తెరిచివున్న కిటికీ దగ్గరికి చేరుకున్నాను. ఆ కిటికీచుట్టూ పెద్ద తీగె అల్లుకుంది. నేను నుంచున్న డాబాకీ, ఆ కిటికీకి మధ్య స్థలం కూలిపోయింది. ఆ తీగె సందుల్లోంచి గది లోపల కనిపిస్తోంది నాకు.

ఆ గది చుట్టూ దీపాలు. పూర్వకాలపు ప్రమిద దీపాలు. వెండి విగ్రహాల చేతుల్లో ఆ ప్రమిదలు. కాలిన సువాసనల పరిమళాలు వాటిల్లోంచి. ఏ అత్తర్లతో వెలిగించారో ! ఆ కోట అంతా శిధిలమైనా ఆ ఒక్క గదినీ ఎవరో జాగ్రత్తగా కాపాడుకువొచ్చారు. ప్రపంచంతో సంబంధం లేకుండా. ఎందుకంటే అట్లాంటి గదుల్ని కొంచెంగా సినిమా సెట్టింగుల్లో చూస్తాము. గోడలకి అనేక రకాల ఆయుధాలు, లోపలి తలుపులకి చిక్కని రంగు మొహమల్ పరజాలు, పూర్వరకంకుర్చీలు, సింహాసనాల వంటివి. ఒక హంస రూపపు పెద్ద మంచంమీద, మొహమల్ దిళ్ళమీద తల పెట్టుకుని ఒక సుందరి. ఆమె యీ కాలానికీ, ఈ నాగరికతకూ చెందిన మనిషి కాదు. అజంతా చిత్రం ప్రాణం పోసుకు పడుకున్నట్లు వుంది. ఏమి అందం ! ఆమె మెళ్ళో నక్షత్రాల లాగు వెలుగుతున్నాయి వజ్రాలు, ఆమె రొమ్ముమీదనించి చిక్కులుగా జారుతో. ఆ దిళ్ళ మధ్యా ఆ మెత్తని పరుపు గుంటల్లోనూ, ఆమె అంతా కనపట్టంలేదు నాకు. కదలక, అట్లా ఏదో ఎదురు చూస్తో పడుకుంది. ఆ స్తలాన పాతేసినట్టు నిలబడ్డాను. మంచానికి చుట్టూ పెద్ద పెద్ద పూలదండలు. అప్పుడే విచ్చుకొంటున్న జాజి మొల్లపూల కుచ్చులు. ఒరే ! కలలోనన్నా తలుచుకోలేవురా ఆమె అందాన్ని !

ఏమిటో జాగ్రత్తగా వింటోంది. మొహంలోకి ఆత్రుతా సంతోషం కదిలాయి. కళ్ళు ఆర్చింది. లేకపోతే ప్రతిమ అనుకుందును. నేనూ విన్నాను, దగ్గరికి వొస్తున్న గుర్రపు డెక్కల ధ్వని. మెల్లగా దిండుమీది వేళ్ళను కదిలించి, సన్నని చిక్కని వూదారంగు పట్టుశాలువని ఒంటిమీదికి లాక్కుంటో లేచింది. ఎంత పొడుగు అనుకున్నావు ఆమె ! మెరిసి పోతోంది ఒళ్ళు. ఆ శాలువలోంచి ఆ దీపాలముందు. నిదానంగా కదిలింది కిటికీ దగ్గిరికి. కిటికీలోంచి వెన్నెట్లోకి తళతళ మెరిసే గాజులున్న చేతిని జాపింది. వెన్నెల ఆమె చెంపలమీద మెరిసింది. గుర్రపు చప్పుడు దగ్గిరయింది. కిటికీ కింద ఆగుతోంది. చెయ్యి తీసేసుకుంది లోపలికి. కిటికీ దూరంగా జరిగింది. ఆ నిమిషంలో భూమిమీద నించి కిటికీలో చూశాడు ఒక రాజకుమారుడు. తలుచుకో ఆ యెత్తు మేడ మీదికి. ఎట్లా తెలుసునంటావా రాజకుమారుడని, అతన్ని చూడాల్సింది నువ్వు., ఇంక నన్ను ప్రశ్నించకు.

ఏం జరిగిందో, వాళ్ళిద్దరు ఒకరిలో ఒకరు యెూమైనారో ! ఒక్క మాట లేదు. వాళ్ళ చూపులూ, దిగులైన చిరునవ్వులూ, చేతి వేళ్ళూ చాలు, కావ్యాలు చెప్పడానికి. ఒక్క నిమిషంలో ఒకటై నిలిచేరు. ఎంత సేపంటావు? ఓ గంట అనుకో. అక్కడే ఆ స్తలాన్ని శిలలో చేసిన పెనవేసుకున్న ప్రతిమల్లాగు. చలం వర్ణిస్తాడే- ఎక్కడా వందమైళ్ళ దూరాననాన్నా అందుకోదనుకో నేను చూసిన ఆ మొహాన్ని ! నా కళ్ళు చెదిరిపోయినాయి. చీకట్లు కమ్మాయి. అతని వేషమూ, అతని బట్టలు ఏమీ చెప్పలేను. మళ్ళీ కళ్ళు తెరిచేటప్పటికి, నాకు జ్ఞానం కలిగేటప్పటికి ఇద్దరూ పక్కమీద వున్నారు. పువ్వుని చేత్తో తాకుతున్నట్టు తాకుతున్నాడు ఆమె ఒంటిని. ఆమె పొడుగైన వంకర రెప్పల్ని మూసేసుకుని కదలక పడుకుంది. నీడల్లో కూడా ఆమె వక్షంలోని దీర్ఘ నిశ్వాసం మెరుస్తోంది ఆ వజ్రాలవల్ల.

తరవాత విల్లువంటి అతని వీపు తప్ప ఏమీ కనిపించలేదు. చాలా నాజూకైన అతని కదలిక - సీతాకోక చిలక కనకాంబరం మీద వాలి తేనె తాగడం చూశావా ? ఒక గంట అట్లానే నిలబడి వున్నాను, స్వర్గదృశ్యం చూస్తున్నట్టు.

మెల్లిగా వాళ్ళ తలల వెనక తలుపు మొహమల్ తెర గాలికి కదిలినట్టు కదిలింది. తెర వొత్తగించి జేగురించిన మొహంతో ఒక యువకుడు నుంచున్నాడు. కెవ్వున అరిచాననుకో. కాని బైటికి అరిచానో లేదో ఈ నాటికీ తెలీదు నాకు. కాని వాళ్ళెవరూ వినలేదో నా అరుపు వినే స్తితిలో లేరో !

ఒక్క నిమిషం అట్లా చూస్తో నుంచున్నాడు. మొహాన ఎరుపు తగ్గింది. పెదవుల కొసల్లో కొంచెం అతని టెన్షన్ తెలిసిందేమో నాకు. నడకలో చేతి కదలికలోనేమో ! పిల్లి లాగు వొచ్చి గోడనున్న కత్తి తీశాడు. అప్పుడు స్పష్టమయింది నాకు, అతను భర్త అనీ, ఇతను ప్రియుడనీ.

కత్తి ఒర నుంచి నిశ్శబ్దంగా తీసి, వాళ్ళ పక్కదగ్గిరికి వొచ్చి కత్తినెత్తాడు-అతుక్కున్న ఇద్దరి మీదికీ. సరిగా రెండు కంఠాల మీదికీ, మళ్ళీ అరిచాను. నిజంగానే అరిచినట్లున్నాను. కాని వాళ్ళకి వినపళ్లేదు - యెందుకు వినపళ్ళేదో!

ఆగాడు, ఓ నిమిషం వాళ్ళవంక నిప్పులు కురుస్తో చూస్తో. ఏం చప్పుడు చేశాడో లేక మాట్లాడాడో నాకు వినపళ్ళేదు. అతని పెదవులు కదిలాయి అనిపించింది. అది విని ఆమె నించి కళ్ళు యెత్తడం గాని మనసు మళ్ళించడంగాని, సహించనట్టు మెల్లిగా బద్ధకంగా కళ్లమాత్రం యెత్తాడు, ఆ గొప్ప రసికుడు. ఆమె కళ్ళన్నా విప్పలేదు. నమ్ముతావా ? కదలలేదు. వేళ్ళన్నా కదిలించలేదు. ఆ రొమ్ము మీద రత్నాలు ఇంకొంచం మెరిశాయేమో!

ఆ ప్రియుడు భర్త మొహాన్నీ, తళుకుమంటున్న కత్తినీ తీరుబడిగా నిదానంగా చూసి, పెదవులు తృణీకరంగా వెనక్కితిప్పి, తన దృష్టిని యెప్పటివలె ఆమె కళ్ళ మీదికి

తిప్పాడు. నిశ్చలంగా రెండు తాచు పాముల్లాగు అట్లాగే పడుకున్నారు ఆ ప్రియులు. "ఇట్లాంటి స్థితిలో చంపుతావా, ఇంతనీచుడివా, ఇంత నీచుడివా ?" అన్నట్టనిపించింది. ఆ విలాసుడి చూపు.

ఏం మనుషులో వాళ్ళు ! దేవతలో ! ఆ భర్త ఎత్తిన కత్తిని కిందికి దింపి, వాళ్ళకి వీపు తిప్పి నుంచున్నాడు. శిలా స్తంభం వలె.

ఎంతకాలం ! నన్నడక్కు. క్రమంగా ప్రియుడి వెన్నెముక లోంచి, తలలోంచి పిరుదుల వరకు చలనం. ఆమె వక్షంలోంచి నిట్టూర్పు లాగు వజ్రాల మెరుపు లోతులు......గట్టిగా ఒకటే ఐనట్టు పెనగడం కొంచెంగా..... ఆమె కళ్ళు తెరిచింది, గొప్ప చిరునవ్వుతో తన కృతజ్ఞతని అతని కళ్ళళ్ళలో మెరిపించింది. ఆమె చెక్కిలి పట్టుకుని కళ్ళల్లోకి లోతుగా చూసి అతను లేచి భర్తని బుజంమీద తాకాడు. వెనక్కి తిరిగైనా చూడకండా అతను ఇంకో కత్తిని గోడనించి లాగి తన విరోధికి ఇచ్చాడు చాలా గౌరవంగా. ఎడమ కంటి కొలికిలోంచి వాళ్ళని చూస్తో కదలకుండా అట్లానే వెల్లకితలా పడుకుని వుంది. ఆమె ప్రియుడు కత్తిని యెత్తే లోపల భర్త వెనక్కి తిరగకండానే కత్తితో ఒక్క వలయం చుట్టాడు. ఆమె తల తెగి కిందికి దొర్లింది. తరవాత ఒక్క అరనిమిషం కత్తుల మెరుపులో వాళ్ళిద్దరూ కనపళ్ళేదు. కళ్ళు తెరిచే లోపల ఇద్దరూ పడిపోయినారు రక్తపు మడుగులో. వాళ్ళ పాటుకుగాను ఇల్లు మేలుకుంది. నా అడుగుల కిందనించి, నెత్తిపైనించీ- చుట్టూ గదులనించి పరుగెత్తుతూన్న అడుగుల చప్పుడు. ఒళ్ళు తెలియక పరుగెత్తాను భయంతో. ఎంత దూరమో ! కాళ్ళు వొణికాయి. కళ్ళు తిరిగాయి. కూలబడ్డాను.

ఎవరో నా బుజం పట్టుకు వూయిస్తున్నారు. కళ్ళు తెరిచేటప్పటికి బాగా పొద్దెక్కింది. నేను రాత్రి మొదట కూచున్న మెట్లకింద పడుకుని వున్నాను. నా పక్కన ఒక ముసలి సాయేబు. తెల్లటి బట్టలూ తెల్లని గడ్డమూ అతనూ. చుట్టూ చూశాను. అంతా జ్ఞాపకం వొచ్చింది.

"ఎవరు ?" అంటున్నాడు అతను.

"మీ రెవ" రన్నాను.

"ఇక్కడ కావలి; ఈ పాతకోటకి."

"ఏమయింది తరవాత ?"

తెల్లబోయి చూశాడు.

"మీ ప్రభువు......"

ఇంకా అర్థం కాలేదు అతనికి.

"నిన్న రాత్రి లేరా ఇక్కడ ?" అన్నాను.

"లేను."

"ఏమైనారు ?"

"అదంతా ఎందుకు ? మీ రెవరు ?"

నాకు అనుమానం తడుతోంది. చుట్టూ అడివి. కోటంతా పడిపోయి వుంది. ఉత్త గోడలు. నిన్నటి రాత్రి గది ఎక్కడ వుందో పోల్చుకోలేకుండా వున్నాను. గోల చేస్తున్న పిట్టలు తప్ప, మే మిద్దరమే ప్రాణులం.

"ఎవరి నౌకరు నువు ?" అని అడిగాను.

"బ్రిటిష్ గవర్నమెంటు."

"ఎందుకు ఇక్కడ?"

"ఈ స్థలంలో పూర్వం గొప్ప కోట వుండేది రాజపుత్రులకి. ఎన్ని వందల యేళ్ళ కిందటో! దీంటో రహస్యంగా అపారమైన ధనం వుందంటారు; అందుకని."

"ఎవరూ తవ్వలేదా ?"

"పూర్వం మొదట ఇంగ్లీషుల సైన్యం వొచ్చినప్పుడు ఈ వేపు ఒక మిలిటరీ అధికారి ప్రయత్నించాడుట. రక్తం కక్కుకు చచ్చిపోయినాడు. తరువాత ఇద్దరు కలెక్టర్లు ఇంగ్లీషు వాళ్ళచేత తవ్వించాలని చూశారు, మన కూలీలు ఒప్పుకోకపోతే. ఆ తవ్వేవాళ్లూ కలెక్టరూ అందరూ చచ్చారు. మా వంశంవాళ్ళు తాత ముత్తాలనించీ ఈ కోటకే నౌకరీ."

"మరి నిన్న రాత్రి......."

"ఇక్కడ వున్నారా యేమిటి ?"

తల వూయించాను. జాలిగా నవ్వాడు అతను.

"చూశారా ?"

తల వూయించాను.

"చూసి బతికి వున్నారా ? అదృష్టవంతులు!"

"చూసినందుకా అదృష్టం, ఇంకా బతికి వున్నందుకా ?"

"రండి చెప్తాను."

అక్కడే ఓ పాత కొట్టు శుభ్రం చేసుకుని అతని కాపరం. లోపల అతని సంసారం వున్నటుంది. గోధుమ రొట్లెలు, టీ ఇచ్చి ఈ కథ చెప్పాడు ;

"మా ముత్తాతలనాటి కాలం అది. ఈ రాజ్యానికి కొత్త కోడలు వొచ్చింది, చాలా అయిష్టంగా. ఈ రాజపుత్రుడూ, వాళ్ళ వంశమూ, చాలా గొప్ప శౌర్యవంతులు. మానానికి ప్రాణాల్ని అవలీలగా ఇచ్చేవారు. చాలా కొద్ది కాలంలో, సంవత్సరానికో రాత్రి-కార్తీక పౌర్ణమి రాత్రి-ఎవరో గుర్రంమీద వొచ్చి, ఆ గది కిటికీలోంచి లోపలికి దూకి కొత్త రాణితో రాత్రి గడిపి తెల్లవారకుండా వెళ్ళేవాడు అని పుకారు. అతన్ని అడ్డం పెట్టగల సాహసంగాని, రాణీకి కోపం తెప్పించే ధైర్యం గాని యెవరికీ లేవు.

పెళ్ళి కాకముందే ఆమెకి ఒక రాజకుమారుడిమీద ప్రేమ అనీ, తండ్రి బలవంతంవల్ల మా రాజుని వివాహ మాడిందనీ, ప్రతి కార్తీక పౌర్ణమినాడు కలుసుకుంటానని అతనికి వాగ్దాన మిచ్చిందనీ వినికిడి. అంతకన్న వింత-మా రాజుకి తెలుసునా తెలీదా, ప్రతి కార్తీక పౌర్ణమికీ ఎవరో వొస్తున్నారని ? ఆ రాత్రి ఏమౌతున్నాడు ? తెలిసే, గతిలేక ఒప్పుకున్నాడా? పదేళ్ళు గడిచింది, పదేళ్ళు రాజుకి తెలియకుండా జరుగుతుందా ?

ఓ ఉదయం రాజు ఈ అడవిలో స్వారి వెడుతుండగా ఒకడు దూరంనించి 'కార్తీకపౌర్ణమి అని అరిచాడు. అందరూ కూడా విన్నారు. రాజు అవమానంచేసి వెళ్ళకొట్టిన నౌకరని అనుమానం. రాజుకి చాలా ఆగ్రహం. కోపంలో ఉచితానుచితాలు ఎరగనంత ఉద్రేకం. 'కార్తీక పౌర్ణమి' అనే మాట అతని మనసులో మొదలుతోనే వుంది.

ఆ సంవత్సరం కార్తీక పౌర్ణమి నాడు అతనికి జ్ఞాపకముంది ఆ మాట. ఆ రాత్రి తాను పెందరాళే నిద్రపోవడమూ రాణీగారి గదికి వెళ్ళకపోవడమూ తెలుసుకున్నాడు. ఆలోచించగా, ఏ కార్తీక పౌర్ణమి నాడూ తానా చంద్రుణ్ణి చూసిన జ్ఞాపకమే లేదు. ప్రతి కార్తీక పౌర్ణమికీ తానెందుకట్లా నిద్రపోవాలి? ఒక సంవత్సరం ఆగాల్సి వొచ్చింది ఆ మహారాజు. సంవత్సరమంటే మనకి మల్లే అనుకోకండి. ఒక కసిగాని, అనుమానంగాని వాళ్ళ మనసుల్లో ఎవరికీ తెలీకుండా నిద్రపోతుంది సులభంగా. ఆ కార్తీక పౌర్ణమినాడు, తన భోజనమూ పానీయమూ జాగ్రత్తగా గమనించాడు. కాని నిద్రపోయినాడు, రాత్రంతా లేవకుండా. ఎందుకు కలిగిందో రాణిమీద అనుమానం మరి. కాని మళ్ళీ సంవత్సరం ఆగాడు. మనకుమల్లే కాదు. అనుమానం కలిగిందని తెలియచెయ్యడం, తన అనుమానం అబద్ధం కావడమూ జరిగాయా బతలకలేరు ఆ మనుషులు. అట్లాంటి అనుమానం రాణికి తెలియజేశాడా భర్త. అక్కడితో ఆ రాణి తలుపులు బందు, రాజుగారి ప్రవేశానికి. వాళ్లు రసపుత్రులు!

ఆ కార్తీక పౌర్ణమి సాయంత్రం జబ్బుగా వున్నదనీ, ఆకలి లేదని తన గదిలో వుండిపోయినాడు ఆయన. కొంచెం షరబత్తన్నా తాగమని కబురంపింది రాణి. వొద్దన్నాడు. తను స్వయంగా తీసుకొస్తానని రాణినించి కబురు. అనుమానం స్థిరమయింది. రాణి తీసుకువొచ్చి బల్ల మీద పెట్టి, ఆయన దగ్గిర కొంచెం కూచుని వెళ్ళిపోయింది. రాజుగారు

ఆ షరబత్ పారపోశారు. రాణిగారి దాసి ఆ గాజు పాత్రని తీసుకెళ్లి రాణిగారికి చూపింది. రాజు నిద్రపోలేదు. కదలకుండా పడుకున్నాడు మామూలు ప్రకారం. రాత్రి ఎప్పటివలె గుర్రంమీద ప్రియుడు. తరవాత ఏం జరిగిందో తెలీదు. రాత్రి రెండు గంటలకి రాణి గదిలో పెద్ద శబ్దాలై పరుగెత్తారు కోటలోని మనుషులు. రాణి తల, కిందపడి దొర్లుతోంది. రాజూ, ఆ కొత్త యువకుడూ, ఇద్దరూ చచ్చిపడి వున్నారు."

"నిన్న కార్తీకపౌర్ణమా?" అన్నాను.

"అవును. కార్తీక పౌర్ణమి రాత్రి ఎవరూ పొరబాటునైనా ఇటు రారు; నేనూ వుండను."

"ఎందుకు ?"

"దెయ్యాలు మేలుకుంటాయి."

◆ ◆ ◆

*రచనాకాలం : **1946***

*ప్రచురణ : **(ఆరాత్రి కథలు)** ఎమెస్కో ప్రచురణ, **1971***